



FORN VÄNNEN

JOURNAL OF
SWEDISH ANTIQUARIAN
RESEARCH

Hugo Obermaier in memoriam

Arne, Ture J.

Fornvännen 1947(42), s. 181-182 : ill.

http://kulturarvsdata.se/raa/fornvannen/html/1947_181

Ingår i: samla.raa.se

stort sett plankonvex, emedan ena bredsidan är tämligen planslipad. Den härrör sannolikt från Tryserums sn.

Dylika hackor äro ganska sällsynta fynd och utgöra en mycket ålderdomlig typ. Enstaka exemplar ha på geologisk väg kunnat tidfästas till Ancylostiden (ca 7000—5000 f. Kr.), såsom exempelvis den kända grönstenschacka, som påträffades inlagrad djupt nere i den gamla strandvallen över Sandarnaboplatsens centrala kulturlager i Göteborg (se härom *Alin, Niklasson, Thomasson*, Stenåldersboplatsen på Sandarna vid Göteborg, 1934). Men vanligen föreligga de som odaterbara, lösfynd, som härvarande exemplar från Tryserum.

Axel Bagge

HUGO OBERMAIER IN MEMORIAM

Den 12 nov. 1946 avled i staden Freiburg i Schweiz professorn vid därvarande universitet Hugo Obermaier i en ålder av 73 år. När jag första gången uppsökte honom i Wien, var han biktfader i ett nunnekloster men samtidigt känd för sina lyckosamma grävningar i Willendorf bei Wien, där han bl. a. upptäckte den ryktbara kvinnostatyett av röd kalksten från aurignac-tid, som fått namnet Venus från Willendorf. I Wien utkom (1912) hans arbete *Der Mensch der Eiszeit*. Han flyttade sedermera över till Spanien, där han 1916 blev professor vid Madriids universitet och samtidigt fungerade som »Hausgeistlicher» hos hertigen av Alba. Dessförinnan hade han dock tidvis vistats som professor i Paris och därvid i samband med första världskriget förlorat en del av sina samlingar. En liknande och ännu



Från arkeotogkongressen i Oslo 1936. Fr. v. M. Reygasse, fru Ida Arne och prof. Hugo Obermaier. — From the archeological congress in Oslo 1936. From the left Mr M. Reygasse, Mrs Ida Arne and Prof. Hugo Obermaier.

värre förlust drabbade honom 1936, då den del av hans bibliotek, som förvarades i universitetet, jämte omfattande samlingar gick förlorad under inbördeskriget. Obermaier, som 1936 deltog i den internationella arkeologkongressen i Oslo, begav sig därifrån till Rom. Härifrån kallades han 1938 till professuren i Freiburg. I alla dessa länders stenåldersforskning gjorde han betydande insatser, stundom i samarbete med sin vän abbé Breuil, den berömda paleolitforskaren. Vidsträckta resor förde Obermaier även till Nordafrika, Nord- och Sydamerika.

Under Spanien-tiden undersöktes av Obermaier ett stort antal grottor och boplatser, delvis med klippmålningar. En sammanfattning av dessa forskningar föreligger i *Fossil man in Spain* (1924), tidigare utkommen på spanska (El hombre fossil). Andra arbeten av O. äro *Die Jäger der Späteiszeit* och *Urgeschichte der Menschheit* (1931), *La antigüedad del arte rupestre del norte de Africa* (1932) och *Über die Verwendbarkeit der altweltlichen Paläolittypen für die prähistorische Chronologie auf amerikanischem Boden* (1937).

Obermaier var en synnerligen skicklig och kritisk forskare, klok, tolerant och behaglig i umgänget med människor.

T. J. A.